

JÓ, HOGY AZ ÉJJEL

JÓKAI ANNA NŐVÉREMNEK

*Jó, hogy az éjjel ilyen csendes,
jó, hogy az elme engedelmes,
nem kell szövetkeznie szesszel,
feljebbvaló annál az ember
akkor is, ha tudata csorba,
s eltorzul olykor rút vigyorba.*

*Olyan jó, hogy késik a hajnal.
Berobog aztán lángoló hajjal,
dadog a kakas, felejtí dolgát.
Hadd húzzák csak a lóbórt a szolgálák,
estíg sem hozzák be ezt a hátrányt,
keressék ínszakadásig a Bárányt.*

*De jó, hogy nevünkön még a porta,
Strasbourgba járunk mégis raportra.
S mire való e Canossa-járás?
Kiújul, szaggat a fantomfájás:
Kassa. Kolozsvár. Naplemente.
Számunkra száz éve eltemetve.*

*Mások meg türelmünk fonalát mérik.
A lant idegét folyton cicerélik,
és hajtogatják: Ez az új ének.
Ettől habókos, laza a lélek,
roskad az erkölcs, bomlik a kéve.
Hiába ontatott a Bárány vére.*

*Tudom, ezt Te is így hiszed, Anna,
másként a lelkem meg is szakadna.
Tisztelgünk, s jó szóért fordulunk hozzád.*

*S már mondd: szívedet is besoroznád,
csakhogy e századot megjárjuk élve,
s jöjjön a félelem leszerelése.*

*Ne féljeteK, ha szakad a mennybolt,
vigye az ár el, ami csak szenny volt,
ne féljeteK, ha vallató tiszték
kínzó mesterek kezére visznek,
ne félj, ha hozzád mordállyal szólnak,
szökkenj talpra, ha rád számolnak.*

*Mert félelemben neveltek minket,
félve adta ránk anyánk az inget,
de már a gyermek is megtudhatja,
a rettegésnek ki volt az atyja,
szülte, dajkálta s hány a barátja.
A történelem majd kiokádja.*

